

Гимназијалац

Лист ђака Српске гимназије „Никола Тесла“
у Будимпешти шк. год. 2014/15. бр. 1.

Реч уреднице

Драги моји Сошиговци, у уле редакције „Гимназијалац“ бих вам пожелела добродошлицу у нову школску годину. Посебно бих да поздравим младу боранију-првачиће, који су се, искрено се надам, већ прилагодили школи и домском животу. Лето се одавно завршило као и безбрижни дани када сте имали тај луксуз да budete лењи, да одмарате, уживате у маминој храни, враћате се у раним јутарњим сатима, спавате до подне. Е па заборавите на све то сад крете - учење, учење и самооо учење. Некад ме просто фасцинира снага воље, ето на пример скоро сам прочитала негде да у Шведској плаћају деци 150 евра само да би похађали школу, каква бесмислица. Ето видите како смо ми сви фина деца, идемо у школу да би се културно уздигли, радили на себи, јер знамо да нам право знање нико не може одузети! (ипак, молила бих ако неко утицајан чита овај

текст да размотри увођење образовања по шведском систему)

У овом броју редакција „Гимназијалац“ у мало промењеном саставу се потрудила да вам донесе неке занимљиве текстове. Видећете како нам је било на матурској екскурзији, какви су утисци деветака о првом дану школе, шта смо то радили на радионици креативног писања... и да вам ја сад ту не износим цео садржај, ви лепо прочитајте шта вас занима, а ми смо се потрудили да за сваког има по нешто. Ако којим случајем нисте добили примерак „Гимназијалац“ или нисте довољно уграбили за родбину, или за комшиницу која вас и дан данас пита, а зашто си се одлучио баш за ову школу на сајту www.nikola-tesla.net, можете наћи овај број, па да сви буду срећни и задовољни.

Кад смо већ код среће мој савет вама је да останете позитивни. Верујте ми ни контролни из биологије, физике, географије, а да не причамо о неким озбиљнијим стварима као што је неузвратена љубав, или не дај боже цигерица за ручак, нису вредни вашег нервирања, све то оде и прође. Страшна ствар је то да пустите да вам време узалудно тече. Најгора ствар коју можете да урадите јесте да се затворите у четири зида и да пустите да се домска прашина скупља на вама. Изађите напоље, искористите сваки слободан тренутак вашег времена. Кад кренете на пример на Ваџи, за промену не идите бусом, прошећајте. Не идите главним путем скрените у неку споредну улицу можда баш тамо откријете нешто необично, неку скривену лепоту за коју нисте ни знали да постоји - (ово се не важи за мрачне, забачене улице, тамо не верујем да ће те наћи неку скривену лепоту, можете само да је изгубите у виду мобилног телефона или новчаника).

Запамтите, све је у животу ствар перспективе, потрудите се да ваша буде позитивна!

АЖ

Садржај:

- 03 Неки нови клинци...
- 04 Љубав, вера, нада...
- 05 Месец српске културе
- 06 Мирис мрака... – интервју
- 08 Матурска екскурзија
- 11 Њујоршка недеља моде
- 12 Испричај ми тајну
- 13 У бури, када је брод без кормила
- 14 Имају игру, а шансе мале, наш је селектор Ђорђевић Сале!
- 15 Камп РТС-а
- 16 Црвени круг

„Гимназијалац” лист ђака Српске гимназије „Никола Тесла” у Будимпешти, школска година 2014/2015. број 1.;
Уредник: Александра Живановић
Редакција: Теодора Гулић, Ања Ђукић, Нађа Живковић, Милана Мотика, Димитрије Бугарчић, Анастасија Топаловић, Ивана Марић, Невена Богићевић, Ана Цветковић, Анђела Теслић, Василије Мићић
Технички уредник: Зоран Меселција
Одговорни професор: Драгомир Дујмов
Лектура: Вања Прстојевић, Драгана Меселција
За издавача: др Јованка Ластич, директор

Неки нови клинци...

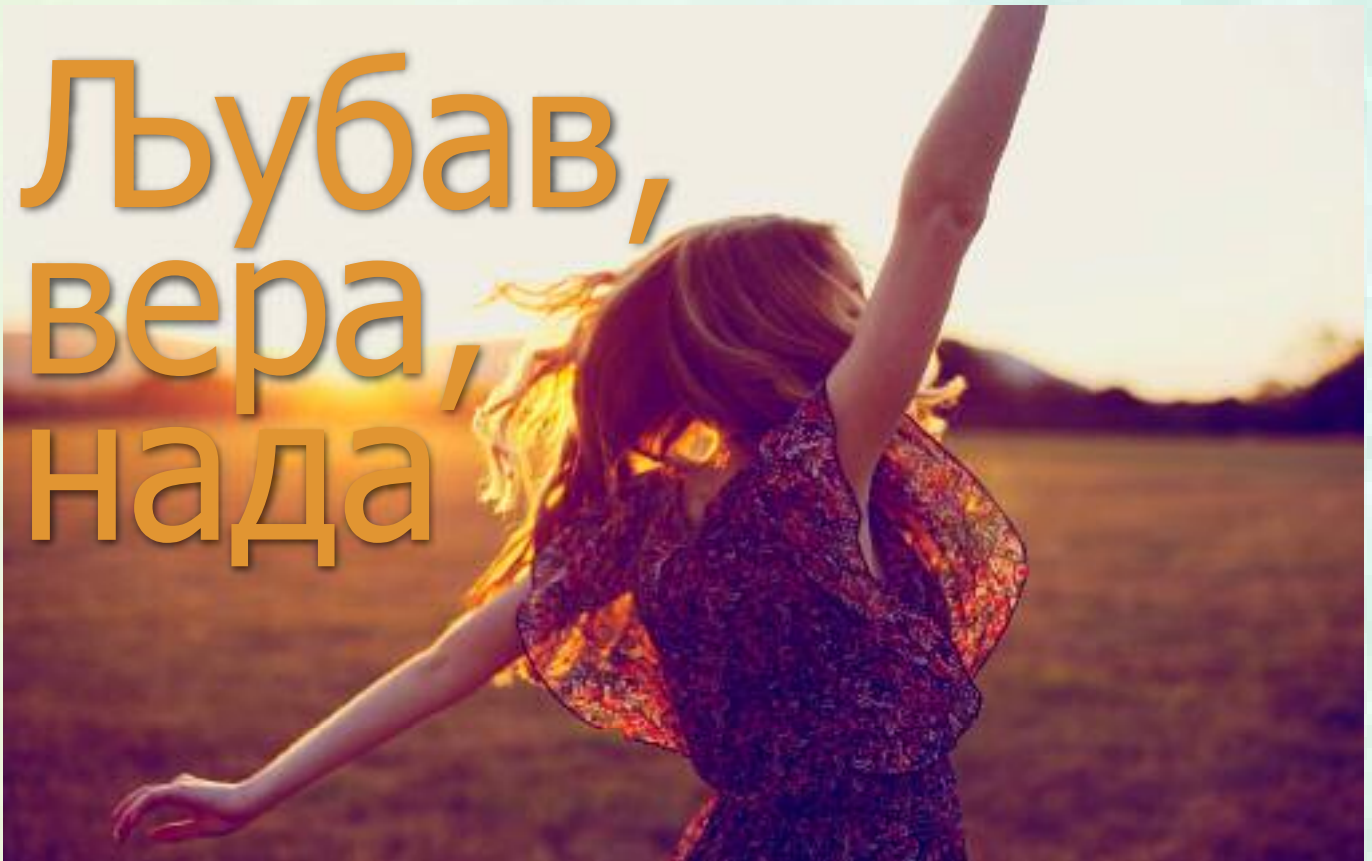

В

елики нови почетак је увелико дошао пред моја врата, а његов улазак је поред мене прохујао у секунди... Око мене нека нова лица и изазови који нестрпљиво чекају. Кишне капи које су падале у недоглед и прохладно време тог првог септембарског јутра нису утицали на моје усхићење, али и неизмерни понос и осећај одговорности што постајем једна од нових нада ове школе. Поспани и још под утиском првих сати новог поглавља које смо почели да исписујемо у нашим животима, одважно и подигнуте главе смо иступили на свечаност отварања. Са првим тактовима српске химне, а касније благословљени речима свештеника постали смо свесни да ово није само први дан нашег средњошколског школовања него и први дан као представници нашег народа, земље и културе наставши се у причи која се разликује од наше, а то је за мене велико признање које треба часно носити на себи. Мада сам, искрено, у својим замишљеним моментима као неко збуњено пиле гледао у правцу осталих ђака и са неком нелагодношћу питао себе како ћу ја или било ко други наћи себе међу њима и доказати им зашто сам овде дошао и који су моји квалитети. Искрени осмех на лицу наше разредне док је гледала како неки нови клинци улазе у њену учионицу тражећи своју клупу и док плету прву нит другарства и заједништва био је непроцењив и пун надахнућа. Има још пуно тренутака који ће ме дуго подсећати на тај дан. Закорачити у непознато је храбар потез, али право богатство је имати некога, с киме ћеш делити и добро и лоше, ко ће ти помоћи да на том путу останеш свој и постанеш боља особа...

Василије Мићућ, 9.б

Љубав, вера, нада

Путовао је светом да нађе срећу.

Човек у оделу од понедељка до петка и у јапанкама на роштилиљу викендом, грабио је сваку мрвицу среће на коју би наишао уз пут и био насмејан човек. Као и остали, вежбао је свој осмех на рекреацији са пријатељима, викендима у планини са својом супругом и на ручку код родитеља. Радио је на себи и проширивао је своје видике. Наслућивао је неке веће светове читајући добре књиге и замишљао је другачији живот путујући.

Сео је једног јутра у свој нови ауто и кренуо из града. Ишао је на север, ка планинама тамо где је рођен. После неколико стотина километара, дисао је оштар ваздух и пио изворску воду, чистио је тело и ум. Увати га ноћ и он нађе смештај у маленом селу код једне старице. Бакица је имала дубоке црне очи које су биле најтамније од свега на њеном телу и у души. Седе косе и меке нарави, својом добротом убеди човека да је она срећа. Гледао је на њу са поштовањем какво син има према најдивнијој мајци и одлучи да се у свој сиви град не врати без те светлости коју је коначно нашао. Као дете био је питом и безбрижан. Звала се Вера и он је замоли да пође са њим.

„Зашто желиш да кренем са тобом?“ упита она озбиљно и тужно.

„Јер мислим да тако треба. Са тобом се осећам здраво, чисте су ми мисли. Верујем у доброту, у живот, у промене, верујем у себе и у Бога. Као да смо се упознали много раније, као да сам те некад познавао и сад сам те поново срео као давно изгубљеног пријатеља. Не можеш ме поново оставити у сивилу мог света у ком се никад ништа неће променити. Сигуран сам да си ти срећа.“

Она се благо насмеши као да зна тачно о чему он прича.

„Ја сам само остарела Вера. Пођи даље, ја нисам срећа.“

Нерадо, он се поздрави са њом и крену даље размишљајући о томе да ли ће је икад више видети. Пошто га је овај растанак дотукао, одлучи да врати добро расположење и крену на југ у топлије крајеве. Врели путеви и свежина мора подмладише га и он после неког времена научи да живи без Vere. Тих дана био је пун енергије спреман на све изазове ове нове климе. У једном бару упознао је жену тамне коже и светлих очију које су га омађијеле истог транутка. Заљубио се у ту лепотицу и одлучи да не напушта море без тих светлих очију. Звала се Нада и осећао се тако полетно са њом. Мислио је на њихов заједнички живот. Иако није осећао сигурност као са Вером, Нада га је инспирисала и мислио је на лепе ствари док је била са њим. Све јој то и рече, а она га упита:

„Сигуран си да желиш мене крај себе?“

„Сигуран сам да си ти моја срећа.“

„Ја сам само обична Нада. Ако кренем са тобом нећу те напуштати, али ћу временом постати досадна и ти ћеш сам отићи од мене. Ти ћеш оставити мене јер ти нећу бити довољна.”

И тако га лепотица остави. Скрхан још једним тешким растанком, преседе му море и он одлучи да се врати сивој свакодневици којој ће се утопити сва његова туга коју је на овом путу нашао.

Вратио се свом послу, жени и обавезама. Све то што је имао ту чинило се толико досадно обичним након атрактивне жене и обале коју је упознао и несвакидашњег открочења мудрошћу старице која живи у планини. Ипак, овај човек није ни приметио колико је брзо заборавио на своје путовање. Сваког дана је бивао све бољи у послу који је волео и у љубави коју је у различитим облицима око себе имао. Радио је на себи и стварао свој живот, унапређивао га и давао му смисао.

Након девет месеци његова жена роди дете. Беба је имала кожу светлу као старица тамних очију и очи светле као у тамнопуте жене. Чинила се као апсолутна светлост, и сивило коначно нестане из града тог човека заувек.

То је била срећа. Вера и Нада су путокази који нас на путу остављају или ми њих остављамо, а срећа је љубав која је тамо где је створимо. Никад успутна.

М.М.

Код нас Срба је изражен патриотизам, који се може видети и у етничкој мањини у мађарској која сваке године организује такозвани „Месец српске културе“. Ове године је почео 12. септембра чије је свечано отварање било у Будимпести у музичкој академији Ференц Лист, а окончало се 10. октобра на свечаности у српској амбасади. Целокупан програм се састојао од различитих видова уметности и забаве, који је био доступан посетиоцима како у Будимпести, тако и у Печују, Помазу, Сегедину, Мохачу и другим. Заинтересовани су имали прилику да посете изложбе уметничких фотографија „Serbian Jazz, бре“, фотографија Ивана Грлића, документовану изложбу „Вукови јубилеји“ укључујући и дечију изложбу цртежа посвећену Вуку Караџићу, изложбу о Србима у Банату, као и многе друге.

Део пројекта је и приказивање филмова који су привукли огромну пажњу гледалаца различите животне старости. Млади су се преко пројекције филмова „Венци“ и „Олуја над Бачком 1941.“ едуковали о животу Срба у мађарској за време II Светског рата, али су се и забавили гледајуци популарни други део филма „Монтевидео Видимо се“. Вече приказивања документарно – играног филма „Милунка Савић – хероина Великог рата“ је такође један од запаженијих догађаја овогодишњег пројекта.

Прошао је још један успешни испланиран „Месец српске културе“ који вам је осим паметно утрошеном слободном времену донео нова сазнања и проширио видике уколико сте своја места обезбедили на време.

Мирис мрака...

Српске недељне новине су у сарадњи са Универзитетом ЕЛТЕ (Смер за српски језик) одржале трећу радионицу креативног писања. Дводневној радионици 10. и 11. септембра присуствовали су сви заинтересовани који су желели да чују мале тајне великог мајстора, проф. др. Миомира Петровића. Наиме, учесници радионице су сазнали како да привуку пажњу читаоца. Како да оно што напишу не буде превише досадно и да заинтригира читаоца да целу књигу прочита у једном даху. Миомир Петровић, рођен је у Београду и одрстао на Дорћолској калдрми која је била тема његовог последњег романа „Мирис мрака“. Дипломирао је драматургију на Факултету драмских уметности и добитник је Октобарске награде града Београда (Скупштина града Београда 1996). Имала сам то задовољство да уграбим пар минута његовог слободног времена и урадим интервју за „Гимназијалац“.

АНЂЕЛА ТЕСЛИЋ: Када сте почели да пишете и да ли сте као мали обећавали у том послу? Да ли сте волели да пишете?

МИОМИР ПЕТРОВИЋ: Јесам. Врло рано сам осетио потребу да пишем. Најранија моја сећања се везују за свескекоју сам претварао у илустроване романе. Имао сам своје Шерлок Холмс епизоде. Наиме дописивао сам „Сер артур“ Конана Дојла и правио нове епизоде са Шерлоком Холмсом већ негде у четвртм, петом

разреду. Морам да кажем да сам давно почео да свесвно учествујем у тој идеји да постанем писац.

А.Т.: Ко је био ваш узор?

М.П.: У првим почецима, бојим се нико. Немогућност да цртам стрипове, а стрипови су били неша лектира, довела ми је до тога да пишем приче. Касније сам, наравно, узоре нашао у француском савременом роману Клод Симон, Маргарет Јурсернат, Маргарет Дирас. А после у немачком и аустријском савременом роману, говорим о Петеру Хандке ...

А.Т.: Када је објављен Ваш први рад и где?

М.П.: Мој први рад је објављен у часопису „Књижевност“, 1993. То је био један сплет од три приче.

А.Т.: Коју књигу сте писали најдуже? Ко Вам је омиљени лик из Вашег романа?

М.П.: Најдуже сам писао управо овај последњи роман „Мирис мрака“ претпостављам зато што у самој причи постоје толике истоветности са породичним причама мојих предака. То је просто био један личнији приступ и зато је тај рад дуже трајао.

А.Т.: Шта сматрате који жанр је најтежи за писање?

М.П.: Најтеже је писати хумористички роман, нешто то рецимо Кундера ради фантастично, то никада не

бих могао. Најлакше је заправо писати нешто што је пуно тагичног и нешто што је, ако причамо о жанровима, хорор. Из заната је најлакше, најпредвидљивије. Најтеже је у писању постићи спонтаност и хумор.

А.Т.: *Када најчешће пишете романи? Да ли имате неко одређено време?*

М.П.: Кад се изборим да сам сам у кући. Ако ми је син иде у школу преподне онда преподне пишем, ако иде поподне онда поподне. Дакле главна је ствар бити сам.

А.Т.: *Приметила сам да се назив већине Ваших романа састоји од две речи. Да ли то има неку симболику или је то случајност?*

М.П.: Врло сте добро запазили. Има симболику. Ја сам доста, као и сваки писац ваљда, сујеверан. Након успеха романа „Персијско огледало“ почео сам да пишем наслове са најмање две речи, односно увек са две речи. Морам да признам да су највећи успех у тиражима имали они који имају префиксе ЛЛ: „Либанско лето“ и „Лисичје лудило“. Пазите „Бакарни бубњеви“ ББ и „Мирис мрака“ ММ, имам ја ту систем.

А.Т.: *Када сте одлучили да активирате радионицу креативног писања?*

М.П.: Ја сам за разлику од многи мојих колега студирао драматургију а не књижевност. Студија писања драме су управо као радионица креативног писања. Када сам касније почео да предајем на филолошким факултетима једноставно сам оно што најбоље знам применио на књижевност, односно прозу.

А.Т.: *Како напредује радионица и који је њен главни циљ?*

М.П.: Како да не. Ово је шеста година да у континуитету то радим. Циљ је образовање свих оних људи који ће сутра живети од писане речи. Првенствено су радионице опредељене новинарима, јер ја предајем на нови-

нарском смеру и то из следећих разлога: да би знали шта не треба да раде када се баве новинарством и да би знали шта да раде када почну да се баве књижевношћу, јер ми знамо да из редова новинара излази највећи број писаца.

А.Т.: *Како Ви памтите средњошколске дане?*

М.П.: Јао, врло атипично. Ја сам на име у средњу школу ишао ванредно, те их не памтим никако јер сам се активно бавио спортом и то је био једини начин да могу да ускладим и спорт и школу. Био сам најмлађи у групама полазника у средњој школи. Шта је мени једино заиста интересантно из тог периода јесте да сам ја рано морао да научим како се полаже испит. Дакле када ванредно идете у гимназију онда ви читав уџбеник полажете као испит. Ја сам већ у 16 година научио технику спремања и бубања за испите па после на факултету ми је ишло лагано.

А.Т.: *За крај, која је ваша порука гимназијалицима?*

М.П.: Да колико год могу схвате да кад све ове моде, технологије, потрошње све ово у чему живимо прођу, а проћиће јер све пролази, остаје оно што су они учинили сами на свом некомкултурном уздицању. То је нешто што вам нико после не може одузети. Нови дип и нови стан може да вам одузме банка. Све су то мало прапорци и мало нека лудила која су занимљива и шарена. Оно што не може човеку да се узме јесте знање, али не због сувог знања. Сад, да ли ви знате датуме или баратате именима него зато што знање омогућава човеку да буде достојанствен сам са собом и према себи. Да не буде лак плен да га се превари, е зато треба читати. Не треба читати зато што је то мода као што је некада и била мода. Најлепше девојке су имали они који су могли да им препоручују књиге. Треба читати да би постао бољи човек.

Анђела Теслић 10.6

Матурска екскурзија

Кажу да нам живот често прође у ишчекивању неких нових дешавања. Када причамо о средњој школи, матурска екскурзија је дефинитивно оно што сваки средњошколац узбуђено очекује. То се десило и са овогodiшњим матурантима СОШИГ-а. Иако су ове године два одељења ишла на различите дестинације, сваки ученик 12. разреда се вратио пун одушевљења и закључака како је ово нешто најбоље што је доживео за

време свог школовања на Тргу Ружа. Што се тиче ученика 12.б разреда, њима ће Азурна обала и чаробна Италија остати дубоко урезана у памћењу. Наиме, дванаестаци су у понедељак вече 1. септембра, у пратњи своје разредне старешине Кристине Бекић и домског старешине Драгане Меселције узбуђено кренули на дугоочекивани пут у непознато. Ујутро им је водич пожелео добродошлицу у Падову, град северне Италије. Ту су прошетали симболистичким тргом града Прато дела Вале и посетили најатрактивнију ондашњу базилику Светог Антонија. Многи су у овом граду пробали италијанску пицу, светски познату и били дегустатори италијанских слаткиша. У последодневним часовима су се упутили према Армадитађу, градићу поред Сан Рема, где су провели цео следећи дан одмарајући се и купајући се на прелепим песковитим плажама. Коначно, стигао је и тај трећи дан, дан када ће матуранти прошетати најпопуларнијим и најексклузивнијим деловима Азурне обале. Оставивши иза себе Сан Ремо, стигли смо у Француску. Наше прво пристаниште је било, ни мање ни више, светски привлачна Ница. У Ници смо се прошетали њиховом богатом пијацом и попели се на видиковац одакле се протеже непроцењив поглед на цели град и одакле се уствари најбоље уочава јединствена светло плава боја мора и неба. Колико брзо смо се попели горе, још брже смо се затекли на каменим плажама овог велелепног предела. Дефинитивно ниједно наше претходно летовање се није могло упоредити са овим једночасовним купањем у чаробној Ници. Успут, наше професорке су нам припремиле једно изненађење. Налазимо се у Француској, и то у једном од најскупљих делова. Шта нисмо споменули до сад ниједном? Па, наравно, француски парфеми, парфеми и парфеми. После посете овог места, фабрике парфема на једној од планина Азурне обале, сви смо замислили како би било да наше животно занимање постане нос. Носеви су људи којих има свега 200 на свету и њихов посао је састављање „рецепта“ за парфеме светских брендова попут Арманија, Шанел-а, Гучија, и многих других.

Једноставно, посао из снова. Ко каже да снови не постају стварност? Монте Карло! Да, баш онај град који смо до јуче могли видети само у филмовима... Да, да, баш тамо где живи наш Ноле. Коначно смо стигли и у ту престоницу богатства, најскупљих аутомобила и јахти, и наравно Казина. После шетње кроз овај град, наше девојке, ухвативши момке испод руке, ушле су у светски познато Казино Монака. Морамо мало и да се похвалимо, баш ми девојке нисмо изашле празних це-

Côte d'Azur

пова. Предвече смо уживали на дивним, и за ово доба године мирнијим плажама Лидо ди Језола. Добродошли у светску престоницу моде, добродошли у Милано. У овом граду моде, поред Париза и Њујорка, смо видели градску катедралу на главном тргу Пјаца дел Дуомо, фалерију Биторимо Емануеле са најпознатијим светским брендовима попут Луј Витон-а, Диор-а, Армани-а, и осталих првокласних и замак Сфрорца. Након кратког обиласка града, већина нас се разбежало по продавницама, ипак, не долази се сваки дан у Милано. Најслађе увек долази на крају. Последњег дана смо бродићем стигли до Венеције. Овај град нас је колективно оду-

шевио. Неки су били и те среће да су се провозали гондолом, с које се тек може уочити лепота уских улица Венеције и раскошно украшених зграда. По повратку у Будимпешту, непланирано смо свратили и у Трст, што нам је додатно улепшало ово наше савршено путовање. Мислим да се ниједна особа није вратила равнодушна са овог нашег малог, савршеног и нажалост последњег заједничког путовања. Италијо, Азурна обало, видимо се опет!

Ања Ђукић, 11.б

Праг, чешка престоница је чекала на нас. Ујутру рано у понедељак кренули смо ка нашем циљу. Дан који смо са нестрпљењем чекали, први дан наше матурске екскурзије.

Пут је био дуг до нашег првог одређишта, Чешког Крумлова. Град ме је подсетио на наше српско место у Мађарској, Сент Андреју. Подручје око града је брдовито и пошумљено, а поглед са брда на Чешки Крумлов, преlep. Окружен је реком Влтавом која даје посебну драж градској архитектури која је настала још у 14. веку.

После дугог и напорног пута сместили смо се у малом пивском месту Буђевице. Други дан смо кренули у обилазак града. Ту се налази чувена пивара Бодвајзер. Док се фабриком ширио мирис јечма, сазнали смо како се прави и на шта да обраћамо пажњу код пива. Многи од нас су једва чекали да дођемо до оног тренутка када ћемо окусити мало чувеног чешког пића.

ПРАГА

То је уједно и био крај наше посете фабрици и ми смо кренули даље. Поподне смо стигли до нашег главног одредишта, Прага. Праг је главни и највећи град Чешке, који се налази на реци Влтави. Град је због свог богатства познат и под надимком Златни Праг. Он као један од најстатичких, највећих, и најлепших градова Средње Европе био је поштеђен разарања у Другом светском рату. Током шетње градом, приметила сам да Праг има разноврсну архитектуру

почев од готике, романике па све до сецесије и кубизма. Познат је по својим торњевима којих има око 550 па га зато често и називају градом стотину торњева. Посебно ме је одушевио Карлов мост, велелепна камена структура која спаја две стране Прага, Стари град и Мали град. Мост, који је и тог дана врвео од људи, целом својом дужином је украшен статуама. Поред Карловог моста, дивног споменика културе и историје, Праг је значајан и по Астрономском сату, пред ким смо се доста начekali да би видели његову функцију. Пролазили смо и кроз Јеврејску четврт, где смо видели јеврејско гробље, синагогу и чули историјске приче од нашег водича Зорана. Најлепше и најпрометније место у Прагу јесу Староместске и Вацлвске намести где смо се најчешће и налазили пред повратак у наш хотел.

Један дан смо одвојили за Немачку и упутили се у Дрезден, који нас је оставио без текста. Дрезден је смештен у долини реке Елбе, надалеко од границе са Чешком. Због свог изузетног културно-историјског значаја, познат је као Фиренца на Елби. Чувен је по својим грађевинама из доба барока које су нас натерале да станемо и дивимо им се. Имали смо доста слободног времена, али смо се трудили да будемо заједно, као једна породица.

Препуни нових доживљаја, авантура и утисака кренули смо ка Будимпешти. Тешко ће бити свима на крају школске године када се будемо растајали и одлазили свако својим путем... Полазак на нашу матурску екскурзију ме је натерало да схватим, да смо сада матуранти и да ће ово бити наше поседње дружење, које ћемо као одељење проживети. Наша матурска екскурзија ће свима остати дуго у сећању, пуна лепих успомена за цео живот.

Ивана Марић, 12а

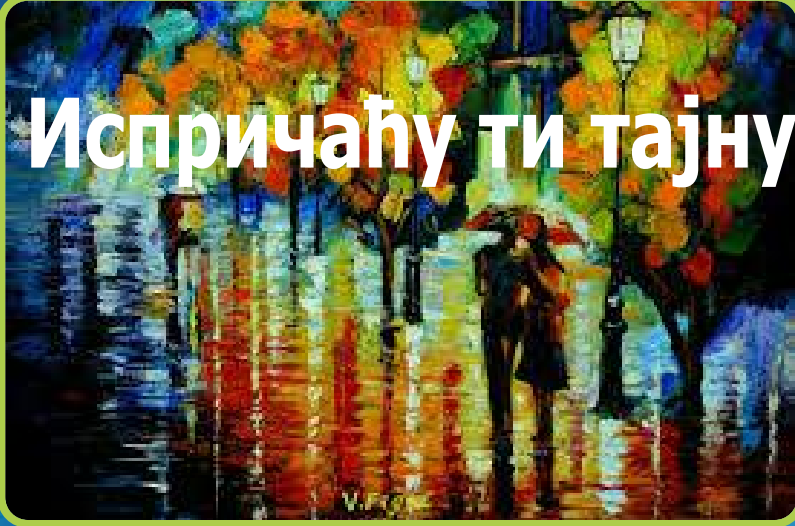
Њујоршка Недеља МОДЕ

Започињемо и ову јесен у опуштајућој варијанти, али не ипак толико, јер нас овај месец води право у неодољиви и узбудљиви град. Та метропола која је пуна лепоте и уметности модног света зове се Њујорк. Септембар, пун нерасположења уводи нас мало и у свет стилизованих модних креација, шарма и грациозности. За ову колекцију јесен/зима 2014, многи представници високих модних кућа предлажу пастелне и јарке нијансе које заједно са неким сјајним аксесоарима дају бољи изглед и савршен „street look“ младима. Главни тренд је добар зимски капут, око ког можете да градите различите комбинације и да се играте бојама. На први поглед уз један топли зимски капут долази у обзир и огроман шеширић који употпуњује лик сваке мадмазел. Будите и ви ове јесени „trendy“ и разликујте се од других. Хит ове сезоне је такође елеганција шездесетих и амерички гламур који је представљен на овогодишњој писти у Њујорку. Представљене су три различите тематске целине. Прва је бело-црна целина која има призвук деведесетих, а за поједине колекције као инспирација послужиле су шездесете године. Друга микро целина одликује се чистим линијама и неонским бојама. Трећи део има највише елемената класичне елеганције и чине је коктел хаљине и троделна одела, док од боја преовладава бела. Има ли шта лепше од коктел хаљине и класичне лепоте које располажу модне куће и ове сезоне! Овог момента неки од најталентованијих професионалаца у игри лепоте дају свој максимум како би манекенке на њујоршким пистама изгледале беспрекорно. Можда је одећа која се тренутно презентује у Њујорку за већину нас недостижна, али ево неколико трикова које можете сами да испробате. За сваки дан поиграјте се са јаркоплавом и наранџастом нијансом, потом за нас младе уколико не волите јаке боје, зачините класичну комбинацију детаљем. Панталоне испод колена су опет у моди. Викторија Бекам је показала да једноставна комбинација опуштеним бојама може да буде савршена за излазак. За сунчане дане модни креатори вам саветују леопард принт наочаре са великим црним дамским шеширом и леопардском ешарпом која на неки начин даје самопоуздање дамама и добро расположење. На недељи моде у Њујорку запажене су многе филмске диве које су прошетале и биле примећене наравно беспрекорно обучене, као и многи критичари који су коментарисали манекенке модне куће „Armani“. Мода ове јесени опет преовладава уз савршене детаље и високу обућу коју на неки начин можемо комбиновати свакодневно и на све то додати торбу са ресама и тиме ћемо употпунити наш „outlook“. До следећег виђења уживајте у бојама овојесенске колекције, уз дозу доброг расположења и једне топле шољице кафе.

Ваша искрена, **Мадмазел Н**

њим. Ишла сам да се нађем са њим у парку, „По оваквом невременубаш је нашао у парку да се нађемо! Шта му је било тешко да ми каже да ме чека код опере, да дођем лепо таксијем, да ми као на филму отвори врата и да изађем као нека краљица, таман и хаљину да не упрљам,“ помишљала сам у себи. Док сам се тако нервирала и размишљала, све сам ближе и ближе била улазу у парк. Путешак кој је водио кроз њега био је једва осветљен па се једва и видео. Било је толико мрачно да сам се осећала к'о у хорор филму. Напокон сам изашла из шуме и дошла до језерцета.

Угледала сам га. Био ми је окренут леђима, носио је дуг црн капут, тамне панталоне и имао је шешир. Док сам му прилазила приметила сам да му је лице било замишљено и укочено. Црте лица су му се јасно савршено виделе, његове продорне зелене очи су носиле леден поглед који је гледао у далјину. Није ни приметио када сам му пришла, све док га нисам кишобраном закачила по рамену, одскочио је уназад умревши од страха.

„Да ли си нормална? Желиш ли да умрем сад пре премијере?“

Слегала сам раменима осећајући кривицу.

„Извини,“ рекао је, „само сам се уплашио. Хајде, дођи морам нешто да ти покажем.“ Ухвати оме је за руку и одбукао ме је. До почетка премијере остало је још једва двадесетак минута, а ми лутамо кроз овај мрачни парк! Нисам сигурна где ме тачно води. Дубоко у својим мислима размишљам о томе како ћу ципеле ублатњавити, нисам ни приметила да се зауставио. Толико сам се јако закуцала о њега да сам полетела пар корак уназад, али ме је његова рука брзо зграбила и повукла к' себи. „Херој мој“ рекла сам у себи, била сам буквално залепљена за њега у својим мислима сам се такође радовала нади да је схватио, да ћемо се обоје ублатњавити и да ћемо се вратити назад у цивилизацију, јер за нашу репутацију у друштву папараца то уопште није добро.

„Пази! Замало да упаднеш у блато, где гледаш?“, упитао ме је помало дрчним тоном, а затим наста вио, „Ово што ћу ти сад показати, мора остати између нас. Гледај на то као да ти отварам врата своје прошлости. Знаш да смо скоро пет година у вези и да се врло чудно понашам у последње време, али такође знам да си се распитивала и истраживала о мени преко мојих. Дужан сам ти нека објашњења.“

„Да али то сам радила да бих дошла до тебе, јер некада се затвориш у себе и не пуштатш ме у свој свет, а тако желим да ти помогнем да те не тишти ништа“, прошапуптала сам слегнувши раменима и погледавши у страну.

„Сматрам да је сада време да те упознам са својом ствраношћу, молим те немој се уплашити и немој ме мрзети због овога што ти будем рекао, схвати ме. То сам само ја.“

„Зашто ме плашиш сад? Што бих те мрзела? Да ме ниси можда преварио?“, прекинула сам га збуњено, „ште се дешава?“

Погледао ме је забринуто збуњеним погледом. Страх ми је прострујао кроз тело, нисам могла да се померим из места, нисам знала како ћу реаговати на то што ми буде рекао, хиљаду мисли ми је прошло кроз главу, све док није проговорио.

„Можда би требало мало боље да погледаш око себе. Видела би да ти је ово место познато“, застao је када сам се намрштила и окренула око себе, затим је наставио. „Ти си ме упознала још одавно.“ Направио је кратку паузу и спустио поглед на доле. „Некада сам био познат као један од вођа најопасније банде у овом граду. Диловали смо доста тога, били смо мали гето клан. Стан у коме је било више нас, кола са затамљеним стаклима, оружје, туче, пуцњава. Све је то било нормално за мене. Као студент напустио сам факс, јер нисам могао да учим и придружио се тој гето екипи. Више ме је интересовао улични живот, мој најбољи пријатељ Ед, напустио је факс пре мене и придружио се тој гето екипи. Виђали смо се сваки дан и причао ми је шта су радили. Из његове приче видео сам себе у томе и доста ми се свидело. Па сам одлучио да кренем његовим стопама. на почетку сам диловао са Едом, и то ми је било

оно, довољно за преживети. Ед и ја смо имали и слободне дане, када смо излазили са пријатељима у град, занш оно да се напијемо и да не знамо за себе. Пошто сам тада био пушач, често сам и варио, али дрогу никада нисам узимао. Ед ју је узимао како-кад али никада није претеривао. Једно вече од наших вођа добили смо "посебан" задатак. Рекли су нам да је тајна и да нас чека велика награда, ако га извршимо. Добили смо адресу и робу. На путу до тамо причао сам са Едом и рекао сам му како размишља да напустим тај посао, јер не могу више тиме да се бавим, осећам да више није безбедно. Место на којем смо требали да се нађемо са купцима било је ван града. Дошли смо до једне жичане ограде иза које се налазила стара дрвена кућа са малим двориштем, окружена великом мочваром. Прозори на кући били су прљави, застарели и полупани, олуци на кући су се распадали. Могао си очекивати да ће ти на главу пасти сваког часа. Неке даске су поиспадале, док су остале биле труле, осећала се велика влага. Из куће је допирала тамна, прљаво жута, пригушена светлост. Такође су се чули изпрекидани звуци старог радија. Неки човек се приближио прозору и када нас је угледао, са својом групом излетео је напоље код нас. Разменили смо пар реченица. У тренутку када су извадили паре, а ми робу, на капији су се појавила полицијски аутомобили. Узели су робу, а ми паре. Ед и ја смо кренули да трчимо ка мочвари, а они ка црном џипу са затамљеним стаклима, у тренутку када сам се окренуо видео сам да су пиштољи били упрети у нас. Пуцали су и погодили су Еда у главу, а мене у руку, а трећи метак који су испалили погодио је плинске боце које су биле у нашој близини, због којих ми је лице било уништено. Успео сам да уђем у воду и да се сакријем тако да ме полиција не нађе, они су угасили ватру и отишли. Када се све смирило изашао сам из воде, до друговог беживотног тела, опипавши му пулс у нади да још може да се извуче. Али цаба, одавно је он скроз искрварио. Сада ми је било јасно шта се дешава. Узео сам паре и отишао код вођа клана. На улици су људи бежали од мене, згрожавали се су се када би ме погледали. Међутим када сам стигао до врата чуо сам њихов грохоти смех. Спомињали су Едово и моје име и како су нас се таман решили. Испоставило се да су људи којима смо продали робу били плаћеници који су требали да нас убију. Једини излаз из тога и једини начин да осветим Еда био је да поубијам сваког члана који је био умешан у то..."

НАСТАВИЋЕ СЕ...

Теодора Гулић 12.6

У бури, када је брод без кормила

Замишљате ли понекад да сте брод? Не мора бити то велика бела лађа, може сасвим мали, дрвени чамац. Зар вам не изгледају као људи? Подсећају ли вас на нас када напуштају своју малу, мирну и сигурну луку у потрази за већим лукама, бродовима и бљештавим светлима која умеју да заслепе? Дуг је то пут... Пун олуја и бура које долазе изненада, и остављају пустош за собом. Често по неки брод залута у тим снажним налетима мајке природе, не успевајући да нађе излаз. Знате ли колико је таквих, нових, младих бродова пуштено да лута, да се бори са новим, непознатим околностима од којих можда никада неће побећи? Превише.

Луке нас чекају, олује нам прете, кормила често знају да нас оставе када је најпотребније, али зар из мора није настао живот? Зар море може бити гробница наде, љубави и живота?

Имају игру, а шансе мале, наш је селектор Ђорђевић Сале!

Од 30. августа до 14. септембра ове године одржано је 17. светско првенство у кошарци. Првенство је играно у 6 градова: Мадриду, Барселони, Гранади, Севиљи, Лас Палмасу и Баракалду. Шпанија се као домаћин аутоматски квалификовала, а директан пласман освајањем злата на олимпијским играма у Лондону 2012. остварила је и репрезентација САД-а. Већина осталих тимова је обезбедила учешће преко континенталних квалификационих турнира (три из Африке, три из Азије, два из Океаније, четири из Америке и шест из Европе). Бразил, Финска, Грчка и Турске су добиле ФИБА-ине вајлд кард позивнице. Жребом у Барселони почетком 2014. године тимови су подељени у четири групе од по шест екипа. Нашој репрезентацији запала је убедљиво најтежа група. Већ тада наши момци били су полако отписивани, јер смопоред веома младе и неискусне екипе, били смештени у групи са европским прваком Француском, домаћином првенства Шпанијом и сјајним Бразилом стастављеним од неколико одличних НБА играча. Као да све то није било довољно, па је већ на почетку припрема селектор Ђорђевић због повреда морао да отпише неколико важних шрафова у игри Орлова. Отишли су на првенство некако тихо, многи у Србији им нису давали пуно шанси, а онда су изабраници селектора Александра Ђорђевића показали како се „гине“ на терену за своју земљу. Након не баш најбољег почетка у групи Орлови су у осмини-финала имали тежак посао. Као четврти из групе А морали су да победе Грке који су из групе Б као првопласирани и без пораза стигли до ове рунде такмичења. Популарни Сале је своје момке одлично припемиио за овај меч, а они су то на терену и показали, наши момци су на невероватан начин поразили Хелене са чак 18 разлике. Након овог спектакуларног меча са Грцима поново је почела да се јавља нада да наши момци могу „нешто више“ да ураде. И тако је и било, улазили смо у сваку утакмицу као аут-сајдери, а на крају ипак излазили као попедници. Након Грка на ред је дошао и Бразил, другопласирана екипа из наше групе, и екипа од које смо само недељу дана раније изгубили 8 разлике. Наши момци су од самог старта почели силовито па је тако предност на крају прве четвртине износила 4 разлике, нико тада није веровао да ће „малена“ Србија до краја утакмице понизити „велики“ Бразил. Бразилци су се до полувремена некако и држали, резултат је био 37:32 у корист наших, али онда је кренула демонстрација силе. Из минута у минут Србија је само увећавала предност која је на крају износила великих +28 за Србију. Након овог великог изненађења сви су у

полуфиналу ишчекивали домаћина првенства Шпанију, али је актуелни европски првак Француска приредила непријатно изненађење домаћој публици, и са тринаест разлике избацила великог фаворита за злато. Тако су за многе потпуно неочекивано, поред САД у полуфиналу, биле репрезентације Литваније и Србије, по други пут за редом и европски шампиони Французи. Сједињене Америчке Државе су потпуно очекивано лако изашле на крај са Литванцима и сасвим заслужено избориле место у финалу. Док је у другом полуфиналу виђена много већа борба и неизвесност, иако је Србија већ на полувремену имала невероватних +14 ништа још није било готово, сви су знали да је најтеже да се сачува већ стечена предност. Французи су успели у четвртој четвртини тројкама Николаса Батума да се резултатски врате у игру, али нису имали довољно снаге да преокрену меч у своју корист. Тако су наши момци први пут после свестског првенства у Индијанаполису 2002. године заиграли у финалу освојили неку од медаља на светским такмичењима. Након једног дана одмора уследило је велико финале, наши играчи у овај меч ушли су потпуно растеређено, знајући са каквом силом се састају. Почели смо меч одлично „Дрим тим“ није имао решења за наше нападе, али на нашу велику жалост то је трајало кратко, а онда су американци „убацили у вишу брзину“ а наши све чешћи промашаји су им само олакшали посао. Утакмица је на крају завршена 129:92 у корист САД-а. Наши момци остаће запамћени као екипа која је дала највише поена Американцима, али и као екипа која је примила највише поена од њих. Наш први плеј и заменик капитена Милош Теодосић био је сврстан у најбољу петорку турнира. По повратку у Србију наше сребрне кошаркаше испред скупштине града Београда дочекало је неколико десетина хиљада верних навијача. Што само још више показује колики је ово успех за нашу кошарку. Јер као што многи Срби воле дакажу: „Наше сребро сија као злато“!

Камп РТС-а...

„У петак 20. јуна, у 8 сати ујутру, наћи ћемо се испред зграде РТС-а у Београду“, ово је била порука професора Властимира Вујића, коју је добио свако од наших шест представника на овогодишњем кампу РТС-а у Ваљево. Ове године, нашу екипу су чинили Петра Јовановић, Биљана Сабо, Маја Илић, Урош Рајић, Душан Поповић и Никола Јевтић, будимпештански гимназијалци. Као и сваке, тако и ове године, камп је имао богат програм, почевши са обиласком Патријаршије у Београду. Након Београда, уследило је 9 дана дружења ученика из разних земаља, у Ваљеву, овогодишњем граду-домаћину. Њихов дан је за-

почињан трчањем, док су се поподне одржавале презентације и организовали излети. Учесници кампа, су ове године обишли Петничку пећину, Петницу, Бранковину, манастире Ћелије и Лалић, Дивчибаре и тиме се боље упознали са овим делом Србије. На наше представнике, најјачи утисак, оставила је Истраживачка станица Петница, где су се приближили науци, обилазећи лабораторије и слушајући разна предавања. Такође, организовани су кросеви, међу којима је Русија, по мишљењу наших гимназијалаца остварила највећи успех. Свако од 9 земаља учесника, требало је да припреми презентацију о држави из које долазе. Наших 6 учесника, на челу са професором Властимиром Вујићем, говорило је о историји Срба у Мађарској, њиховим манастирима и знаменитостима, као и о људима који имају велики културно-историјски значај како за овај део Срба у дијаспори, тако и за целу Србију. Слободно време, испуњавали су дружењем и ширењем познанстава. „На камп долазим другу годину за редом и одлазим пуна успомена, нових пријатеља и искустава“, рекла је Петра док је препричавала своје доживљаје. „Камп није само дружење, већ и развијање спортског и такмичарског духа“ рекао је Никола, коме је ово такође друга година кампа. Наши представници, као и сви остали, отишли су из Ваљева препуни успомена, нових искустава, пријатеља. На расстанку скоро сви су плакали што се ово дружење тако брзо завршило. Међутим, камп ће бити организован и следеће године, у неком другом месту и опет ће бити спона како младих људи, тако и дијаспоре са матицом.

Црвени круг

Легенда каже да у једној далекој држави на северу постоји један мали град, на кога је пре два века бачена клетва. Сваки становник овог града добро је познавао ову клетву која је пратила неприметно лебдећи у ваздуху. Постојале су разне варијанте те приче, јер обично то тако и бива, али све су се slagале што се тиче њеног почетка. Нико није знао ни одакле долази, ни како се звао, ни зашто је посетио баш њихов град. Киша је те вечери пала као из косе. „Немам ништа унутрио сам у пролазу, тражили смо од њузка. „Немам ништа новца само у вечеру, тражили смо од њузка. „Немам ништа док не прође киша.“, рече човек. „Јао ми је како је посетио баш њихов град. Свако даље место где могу да се смештим само служило, уосталом да сам на вашем месту не бих се ни минут задржавао у овом граду је стварно постао уклет. Свако ко је изашао сутрадан из куће чуо је причу да тврди, али те вечери црвени круг појавио око њиховог малог града. „Нико никада неће напустити овај град“, гласила је клетва. Многи су веровали да је то чиста будалаштина, али из страха нико се није усуђивао да пређе црвену црту, и тако два века. Кажу стари људи да је било оних храбрих који су покушавали, али се никада нису вратили. Опстаје, увек постављајући питање шта је са друге стране... Имала је такав поглед

Звала се Сара, била је то девојчица које је остала савим душе. Њена кућа се налазила на да вам се чинило да можете да заборавите се да би могла да пређе црту, и тиме је самам крају града недалеко од црвене црте. Сара није видела ништа осим кућних браон очију. Имала је такав поглед заувек изгуби. Сара није видела ништа осим кућних браон очију. Имала је такав поглед мора ни да сазна. Ништа није оставила да изађе напоље. Сара је стојала на другој страни, и онда је лево на десно, право преко црвене црте. Сара је стојала испред црте и посматрала је. Није јој било јасно како са друге стране, право преко црвене црте. Сара је стојала обична црвена црта. Погледала је лево на десно, право преко црвене црте. Сара је стојала ножица је била већ на црти. Није јој било јасно како са друге стране, право преко црвене црте. Сара је стојала чекала је неколико тренутака, и онда је лево на десно, право преко црвене црте. Сара је стојала Сара је стојала на другој страни, и онда је лево на десно, право преко црвене црте. Сара је стојала

AЖ